

ಕಹಿ ಬುತ್ತಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಭಾರ

ಪಾಲಕರು ತಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಕಹಿಯ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಮಕ್ಕಳೆದುರು ಪದೇ ಪದೇ ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಎಳೆಯರ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ನಕಾರಾತ್ಮಕ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರಬಲ್ಲದು.

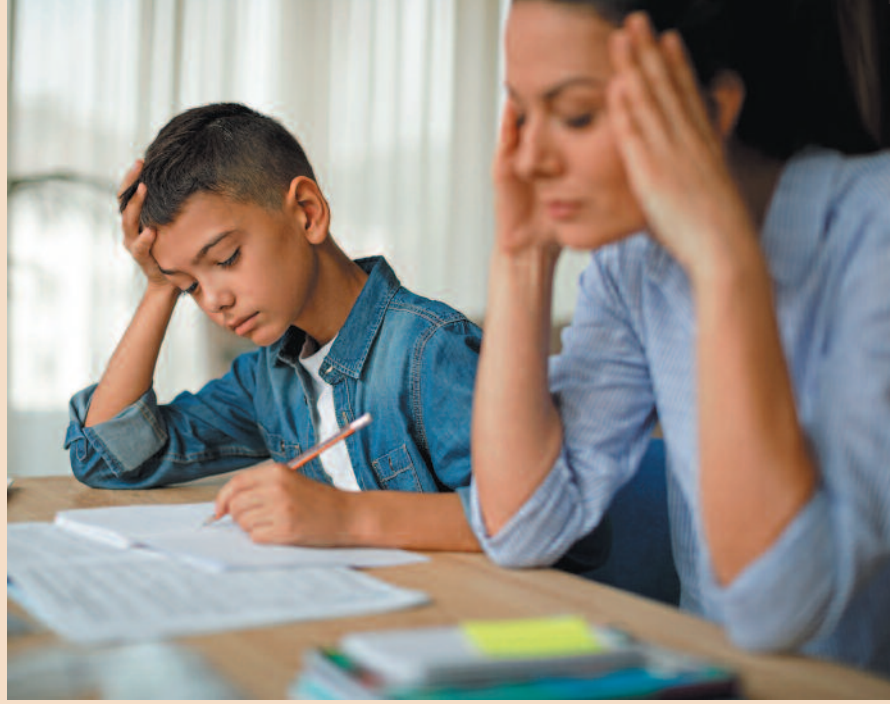
■ ಸ್ವಯಂಪ್ರಭಾ

ಜೀವನ ಅನೇಕ ಅವಲಂಬನೆ, ರಾಜಿಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ನಡೆಯುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ. ಭೂತಕಾಲದ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಂಡು, ಮುಂದಿನ ಜೀವನದ ನಿರ್ಣಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿಕೊಂಡು ವರ್ತಮಾನವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಜೀವನದ ಕೇಂದ್ರವಾಗಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಇಂದಿನ ಬದುಕು ನಡೆಸುತ್ತೇವೆ. ಜೀವನದ ಚಕ್ರ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಉರುಳುತ್ತಾ ಇರುವಾಗ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಆಧರಿಸಿ, ಒಂದನ್ನೊಂದು ಅವಲಂಬಿಸಿಕೊಂಡು ಸಾಗುವುದು ಅನಿವಾರ್ಯ.

ನಿನ್ನೆ ನಮ್ಮ ಹಿರಿಯರು ನಡೆದ ದಾರಿಯನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಂಡು ಇಂದಿನ ದಾರಿಯನ್ನು ಕ್ರಮಿಸುತ್ತೇವೆ. ನಾವು ನಡೆದ ದಾರಿಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿಕೊಂಡು ಮಕ್ಕಳು ನಿರ್ಧಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಇರಬೇಕು, ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ವ್ಯವಹರಿಸುವಾಗ ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಪ್ರಶಾಂತ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕೆಂದು ಹಿರಿಯರು ಹೇಳುವುದು.

ನೀಲಿಮಾಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇದೇ ಸಮಸ್ಯೆ ಪದೇ ಪದೇ ಎದುರಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ನೀಲಿಮಾಳ ಮಗನಿಗೆ ಬೈಯುವಾಗ ಆಕೆಯ ಪತಿ, 'ನಮ್ಮ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೇಗಿತ್ತು ಗೊತ್ತಾ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಸೌಕರ್ಯಗಳೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಸಾಧನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಲಿಲ್ಲವೇ?' ಎಂದು ಮಾತು ಶುರು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಶುರುವಾದ ಮಾತು, ಅವರ ಬಾಲ್ಯಕ್ಕೆ ಸಾಗಿ, ಅಲ್ಲಿ ಎದುರಾದ ಕಷ್ಟಗಳ ವಿವರಣೆಯೊಂದಿಗೆ ಮುಂದುವರೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಮಗ ಪ್ರಿಯಾಂಕು ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಕೇಳಿ ಮನಸ್ಸು ಒರಟಾಗಿತ್ತು.

ಎಂಟನೇ ತರಗತಿಯ ಸ್ವರೂಪ್ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ಸನ್ನಿವೇಶ. ಮನೆಗೆ ಯಾರೇ ಬರಲಿ, ಅಮ್ಮ ಅವರೊಡನೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತ, ದನಿ ತೆಗೆದು ಅಳು ಶುರು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. 'ಗಂಡನ

ಮನೆಯಿಂದ ನಮ್ಮನ್ನು ಓಡಿಸಿಬಿಟ್ಟರು. ಈಗ ಈ ಬಾಡಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದೇವೆ..' ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ ಕತೆಯನ್ನೇ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಸುಮಾರು ಅರ್ಧಗಂಟಿಯಾದರೂ ಈ ಮಾತುಗಳ ಸುತ್ತವೇ ಅಮ್ಮ ಮಾತನಾಡುವುದು ಅವನಿಗೆ ಕೊಂಚವೂ ಇಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಮ್ಮ ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಸ್ವರೂಪ್ ಸುಮ್ಮನೇ ಕುಳಿತು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ. ಆ ಎಲ್ಲ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಿಗೆ ಅವನು ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿದ್ದ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಎಲ್ಲ ನೆಂಟರು, ಸ್ನೇಹಿತರ ಜೊತೆಗೆ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ ಎನ್ನುವುದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟೊಂದು ತರ್ಕ ಮಾಡುವಷ್ಟು ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸು ಬೆಳೆದಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಭೂತಕಾಲವನ್ನು ಬೇಗನೇ ಮರೆಯಬಲ್ಲವರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ.

ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಂಡರೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ನಿಜ. ಆದರೆ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವ ಭರಾಟೆಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ 'ಸ್ಟೇಸ್' ದೊರೆಯದಷ್ಟು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಮಾತುಗಳು ಇರಬಾರದು. ಭೂತಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಜೀವಿಸುವ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡಾಗ ವರ್ತಮಾನದ ಜೊತೆಗೆ ವ್ಯವಹರಿಸುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ಮಕ್ಕಳು ವರ್ತಮಾನಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರು. ನಾವು ಈ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಬಾಳಬೇಕು ಎಂಬುದಾಗಿ ಎಷ್ಟೋ ಮಂದಿ ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ಗುರುಗಳು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಕೇಳಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಹಾಗೆ ಬಾಳುವವರೆಂದರೆ ಮಕ್ಕಳು. ಅವರ ಪಾಲಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿರುವ ಈ ದಿನವೇ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಎಂಬಂತೆ ಬಾಳುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಅವರು ಸದಾ ಋಷಿ ಋಷಿಯಾಗಿ ಓಡಾಡಿಕೊಂಡು ಇರುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಕಳೆದ ಹೋದ ನೋವುಗಳಾಗಲೀ, ಬರೆದಿರುವ ಭವಿಷ್ಯ ಹೇಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಚಿಂತೆಯಾಗಲೀ ಅವರನ್ನು ಕಾಡುತ್ತಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ, ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ಹಾರ್ದಿಕವಾದ ಮಾತು ಸಾಧ್ಯವಾಗಬೇಕಾದರೆ, ದೊಡ್ಡವರು ಭೂತಕಾಲದ ಭಾರವನ್ನು ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟೂ

ಹಗುರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಎಷ್ಟೋ ಕಷ್ಟಗಳ ನೆನಪುಗಳು ಮಕ್ಕಳ ಮುಖ ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಮಾಯವಾಗಿಬಿಡುತ್ತವೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅವುಗಳನ್ನು ದಾಟಿ ಬರುವ ಉದ್ದೇಶವೇ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಬೆಳೆಸುವುದು ಮತ್ತು ಅವರಿಗೆ ಉತ್ತಮ ಭವಿಷ್ಯ ಕಲ್ಪಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಹಳೆಯ ಕತೆಯನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡಷ್ಟೂ ಸ್ವರೂಪ್ ಅನು ಅಮ್ಮ ಸಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡುವುದೇ ಅವರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳೂ ಏನನ್ನಾದರೂ ಅಮ್ಮನೊಡನೆ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದೂ ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ದಾಟಿ ಬಂದ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಮಕ್ಕಳಷ್ಟು ಬೇಗನೇ ಮರೆಯುವುದು ದೊಡ್ಡವರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವು ಪದೇ ಪದೇ ಕಾಡುತ್ತಾ ಇರುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಮರೆಯಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವುದೂ ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಸರಿಯಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ವ್ಯವಹರಿಸುವಾಗ, ಕಹಿಯ ಮಾತುಗಳು ಪದೇ ಪದೇ ಬರದೇ ಇರಲಿ ಎಂಬ ಎಚ್ಚರವನ್ನು ನಾವು ವಹಿಸಬೇಕು. ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಬಂಧುಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಹಾರ್ದಿಕ ಮಾತುಕತೆಗಳಾಗುವಾಗ, ಆ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳ ವಿಚಾರ ಸೇರಲಿ. ಮಕ್ಕಳ ಆಸಕ್ತಿಗಳೇನು, ಅದಕ್ಕಿರುವ ಅವಕಾಶಗಳೇನು, ಮನೆಗೆ ಬಂದವರು ಏನೆಲ್ಲ ಸಾಧನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದವರಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬ ಚರ್ಚೆಗಳಿಂದ ಸಕಾರಾತ್ಮಕ ಯೋಚನೆಗಳು ಬೆಳೆಯುತ್ತವೆ.

ಇತರ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ಸಮಯ ಕಳೆಯುವಾಗ, ಕಳೆದು ಹೋದ ಘಟನೆಗಳು ನೆನಪಾದಲ್ಲಿ, ಅಥವಾ ಅಂತಹ ಪ್ರಸ್ತಾಪಗಳು ಬಂದಾಗ, ಆ ಕುರಿತ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆದಷ್ಟು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಪ್ರಜ್ಞಾ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ರೂಢಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಮಕ್ಕಳ ಚಂದದ ವರ್ತಮಾನದ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡವರ ಬದುಕಿನ ಕಹಿ ಮಸಿಯಂತೆ ಚೆಲ್ಲಿಬಾರದಲ್ಲವೇ?

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ: feedback@sudha.co.in